

Recordem

(continuació)

En acabar l'any 75, les inversions de capital estranger arribaren a 27.919'19 milions, quin diner controla ms del 50 % de l'empresa espanyola. El major inversor fou EE.UU. amb 18.000 milions. També fou el primer exportador amb 165.897'34 milions, i per contra un secundari importador, i res hi ha a dir, que el país de la llibertat fou el primer defensor del franquisme, si tenim present que no deixava de vetllar pels seus dòlars i per un bon mercat.

En un règim que ha prohibit la llibertat d'expressió, no hi ha obstacle per a un dictador aconseguir, sense impediments, una fita nacional, però l'Espanya, una **grande libre** es quedà en bolquers i l'Imperi cap a Déu, en un funeral. Un país ocupat militarment i amb repressió social, és ideal per al desenvolupament del negoci, per la complicitat de les esferes governamentals, conducta que comporta que no triomfi l'intel·ligent, sinó l'astut, el de l'adhesió, i acabat el padrinatge, el desconcert és total, i així anem.

Llançada la producció cap a l'ús i abús d'objectes improductius, aquests foren un imant per a la població. Despertaren l'anhel de posseir, d'assolir el tren de vida de nous rics, però essent regulat el sou per l'Estat, la curtedat d'ell, obligava a multiplicar-se, a treballar hores de més, i la gent treballava com si una maledicció els obligués a passar el temps treballant, com volent sortir-se'n d'una situació que embrutia. La burgesia espanyola, abusava d'aquesta necessitat i convertí al proletariat en rencorós i envejós, acabant no tenint interès en l'empresa.

Havíem arribat a una crisi moral, que semblava que acceleraria la caiguda del franquisme però, contra tota lògica, aquest s'aguantava, es sostenia per la por de 40 anys i per interessos creats. Es disfressava una crisi de fons per conjuntural, perquè admetre el fracàs de 40 anys, seria molt exposat en període de transició política, fins que a la mort d'en Franco, s'aixeca el teló, i la comèdia entre bastidors, esdevé un melodrama per a Espanya. Tranquil·lament el franquisme cedeix el pas al seu successor i se'n renta les mans; i es callava, perquè ningú no podia acusar-los, ja que la majoria del país hi estava compromesa i aquesta fou la transició pacífica.

Una política de transició, és una política hipotecada, inoperant per qui s'ofega, però ideal per al post-franquisme, quins actors, ja en temps, es preservaren de tot risc. Venien temps de naufragi i els adinerats tracten de salvar el diner comprant brillants, joies, etc., i a major escala, exportant pessetes, i si durant la reconstrucció es feren grans fortunes explotant les necessitats vitals; en període de depressió també es fan fortunes desvaloritzant el diner i arruinant a qui no té altre mitjà que el treball. No es tracta de salvar el diner, columna de l'economia del país, sinó treure'n avantatges de la pèrdua del seu valor i es generalitza una psicoesi especulativa. Si la moneda dia a dia val menys, els deutes es van reduïnt i en surt guanyador, no tenint en compte que si la moneda val menys, el treball valdrà més, més diner i menys poder adquisitiu; es perd competitivitat industrial, els preus es fan inestables i la compra a l'estranger prohibida perquè no volen moneda depreuada.

S'entra a la «voràgine» de l'inseguretat; es desarticula un canvi normal i sota aquest panorama sols podem esperar tranquil·lament la papereta de defunció d'una democràcia i la feixuga tasca de sobreviure.

Tal com van disminuint els ingressos estatals, l'Administració es veu obligada a crear més impostos. Comença el franquisme per crear l'impost sobre l'estalvi, el 15 % dels interessos, respectant l'extra tipus del c/c. En 1976, degut a la intensa crisi industrial, atreueix a revisar les rendes personals sobre el capital i aquestes proporcionen l'1 % del pressupost nacional. Madrid, nucli del diner, amb 4 milions d'habitants, sols vint persones declararen una renda superior al milió; feia vergonya ésser milionari o hem de reconèixer que som un país d'aparences.

A novembre del 76, circulaven 629.028 milions de pessetes amb una diferència en mes de 89.618 en relació a l'any 75. Un èxit dels economistes espanyols.

Nedant en diner, els dipòsits d'estalvi de les Caixes d'Estalvi, del 74 al 75, foren de 240.085 milions, i del 75 al 76 foren 328.462, amb una diferència en més de 88.377.

Augmentava l'atur forçós i paral·lelament la circulació de diner, i no comprenc com l'empresari espanyol, demana més diners per a sortir-se'n; un remei que mata.

No ens deixem endur per sentimentalismes i enfrontem la crisi tal com va i renunciem a la protecció que sortirà de la butxaca del contribuent, ja suficientment castigada per una economia de lliure iniciativa.

El total de crèdits concedits per les C. d'estavi al sector privat en finalitzar el novembre del 76 s'elevava a 931.424 milions, xifres que reflexen el miracle espanyol, que a més treballar més deutes. La cartera de valors d'aquestes entitats en novembre del 76, totalitzaren 839.207 milions, dels quals en fons públics, correspongueren 237.708 milions i els restants 601.499 milions, a valors industrials. Repassant per sobre aquestes xifres, es copsa clarament el perquè el capital de les empreses estigui a zero, si tenim en compte els alts interessos de la Banca i perquè el rendista inverteix en valors bancaris. Espanya, l'any 50 comptava amb 2.226 oficines bancàries, a l'any 77 n'hi avien 10.158 i en 1979 he perdut el compte, ja que la Banca i C. d'E. s'han convertit en oficines de pagaments i cobraments de l'economia domèstica i això ho puntualitzà l'última Assemblea de les Caixes d'Estalvi, on es pregonà que el nombre de clients havia augmentat a 2.150.000, ampliant-se a 35 milions els titulars de llibretes. Malgrat el triomfalisme, l'any 79 es presentava d'evolució difícil, ja que l'Administració obliga a les Caixes a un dipòsit de reserva, que per conceptes diversos puja a 265.000 milions de pessetes. Si no fos que el món de la Banca, és el món oficial de l'expoliació, creuríem de bona fe en les lamentacions dels homes de la Banca i possiblement un dia ens trobaríem amb l'estalvi evaporat.

A l'expansió territorial de la Banca, correspon un creixement de les despeses administratives, més el factor accionista, que es calcula en més d'un milió de persones, xifra molt respectable a l'hora de pagar dividendes i que la Banca se les veu perquè no fallin, doncs ja podrien plegar, així que la solució per a una reactivització industrial a través del diner, res.

D'un diner barat, hem passat a un diner car, havent-n'hi molta més quantitat. Un diner car, és quan es lloga a un interès alt. Si l'empresa necessita diner i els interessos s'emporten els guanys, és posar una barrera infranqueable. Si explica si es preté reprimir una economia de lliure iniciativa, desajustada per excessiu consum i de disponibilitats limitades, multiplicant-se el problema degut a factors exteriors.

Intentem trobar-hi una explicació: El sou base és calculat per la despesa diària d'una família de quatre —sou vital—. Si aquest sou té de cobrir necessitats exteriors, més d'altres anònimes, ja que revaloritzar-lo fins on arribin aquests costos, sou que paulatinament va absorbint més diner sense que signifiqui més augment de béns, més producció. Si el canvi ve representat pel diner, sinó augmenta la producció, es produeix desigualtat en el canvi i tenint el treball un cost fixat, per equilibrar el canvi, sols hi ha dos camins: valorar amb més objectes el diner circulant o reduir despeses i també vendre's la casa i anar a lloguer.

L'Administració estatal, es nodreix de la Hisenda pública que crea l'impost directe i indirecte. Si una part de la població l'eludeix o n'és excluida, aquesta part capitalitzarà, mentre la resta de població no sortirà de la pobresa, perquè les seves rendes del treball, tenen de completar la diferència, o sigui pagar la part d'altres, que en defugen, això és la base que ha permès una societat industrialitzada i el frau convertit en capital. Si l'impost és proporcional i tothom paga, la capitalització té de sortir de l'estalvi, i si les necessitats de la població impedeixen estalviar, aleshores li toca capitalitzar a l'Estat i passem d'una societat aburgesada a una societat industrialitzada socialista. Aquesta evolució es presta a matisos diferents de forma, però de fons econòmic igual, tot depèn de la capacitat de cada poble.

Tota producció està regida per la demanda del mercat. Tot objecte té un preu relacionat amb el temps de fabricació i matèria emprada. Si a aquest producte se li afegeixen càrregues addicionals mínimes, es converteix en objecte d'ús, i si són altes en objecte sumptuosos; llavors molta producció s'encamina cap a la demanda del mercat i aquest arriba a saturar-se i la competència redueix guanys impeding capitalització, que origina una tria on cauen els més febles. Aquesta és l'economia liberal, ja superada per l'economia socialista. Tot excés de demanda s'equilibra automàticament, però es desequilibra aviat per excés de producció. Esdevé recessió, que provoca intervenció estatal. Com sortir-se'n? Doncs carregant al producte industrial el cost de l'atur. Disminució del valor del sou: sortida; revaloritzant-lo perquè no perdi poder adquisitiu i llavors sí que el perd, en desvaloritzar-se el diner.

S'ajorna un problema, que al temps, retorna amb més gravetat en afectar les rendes; però com ho pot comprendre el poble si sempre està amb necessitats vitals i superficials? S'agafa el camí del deute i tapant forats es va tirant endavant, fins que el forat és tan ample que no hi ha prou pegat per l'economia del ja pagarem, i aquest procedir es va encadenant i les successives fallides, creen desconfiança i vetllant pel diner aquest resta immobilitzat.